

Epistola lui Iuda – Stanley Bruce Anstey Decăderea în creștinătate și calea credinciosului

Prefață

Epistolele „generale” ale lui Petru, Ioan și Iuda au o relevanță specială pentru zilele noastre, când apostazia de la mărturia creștină este galopantă. Acest curent se îndepărtează de adevăr și va atinge apogeul după ce Biserica (Adunarea) va fi chemată acasă la cer și când „omul păcatului” (antihristul) va fi descoperit în timpul perioadei de necaz (2 Tesaloniceni 2.3). Apoi, lumea creștină lipsită de viață (rămasă în urmă la răpire) se va lepăda de orice urmă de creștinism, îl va urma pe acest om rău și se va închina fiarei și chipului ei (Daniel 12.11; Matei 24.15; Apocalipsa 13.11-18).

Îi mulțumim lui Dumnezeu că a inclus Epistola lui Iuda în canonul Sfintei Scripturi. Această scrisoare prezintă adevăratul caracter al apostaziei în mărturisirea creștină și îi dă credinciosului certitudinea fermă că apostazia nu-l va afecta, cu condiția să se bazeze pe mijlocirea preoțească a lui Hristos (Evrei 7.25). Cel care ne-a mântuit este, de asemenea, capabil să ne păstreze și să ne păzească, iar într-o zi ne va prezenta „fără vină înaintea slavei Sale, cu bucurie” (Iuda 24).

Introducere (versetele 1-4)

Sarcina lui Iuda este de a dezvălui decăderea de la credința creștină (Iuda 4-13) și de a anunța sfârșitul acesteia sub judecata lui Dumnezeu (Iuda 14-16). De asemenea, el trebuie să-i încurajeze pe credincioși să meargă înainte pe calea credinței cu instrumentele pe care Dumnezeu le-a dat pentru astfel de vremuri de decădere (Iuda 17-25). Așadar, Epistolei lui Iuda urmărește un scop dublu:

1. În primul rând, ea dezvăluie caracterul oamenilor și răul pe care îl vor introduce în mărturia creștină.
2. În al doilea rând, ea oferă orientare și încurajare credincioșilor în mijlocul masei tot mai mari de apostazi.

Pentru că Dumnezeu nu vrea ca noi să ne preocupăm cu răul, ea este o scrisoare foarte scurtă.

A doua epistolă a lui Petru și epistola lui Iuda sunt asemănătoare în multe privințe, și totuși repetițiile nu sunt inutile:

- Ambele epistole se referă la lucrarea oamenilor răi, care s-au strecurat printre creștini.
- Ambele epistole descriu starea îngrozitoare a creștinătății în vremurile din urmă.
- Ambele epistole oferă sfaturi și îndrumări credinciosului care trăiește în aceste vremuri dificile.
- Ambele epistole citează exemple de eșecuri din Vechiul Testament: îngerii, care au păcătuț; Sodoma și Gomora; Balaam etc.

J.N. Darby se referă la principala diferență dintre cele două epistole: a doua epistolă a lui Petru vorbește despre *păcat*, iar epistola lui Iuda vorbește despre *decădere*. În afară de aceasta, în a

doua epistolă a lui Petru este vorba de pătrunderea doctrinelor false, în timp ce epistola lui Iuda se referă la abandonarea doctrinei sănătoase.¹

Ce este decăderea (apostazia)?

Există două feluri de întoarcere de la Dumnezeu: *eșecul* și *lepădarea de credință*. Ambele sunt rele, dar lepădarea de credință (apostazia) este nespum mai rea.

- **Eșecul:** Un credincios adevărat poate eșua (se poate abate de la calea Domnului), dacă nu are grijă să mențină părtășia cu Domnul. Petru este un exemplu în acest sens. El a căzut pe calea credinței din cauza păcatului și în cele din urmă s-a lepădat de Domnul, dar a fost restaurat mai târziu prin lucrarea Domnului ca Mijlocitor [Avocat, Apărător].
- **Apostazia** este altceva: abandonarea deliberată a credinței creștine, mărturisită odată ca posesiune. Așa ceva poate face doar un credincios cu numele, care niciodată nu a fost născut din nou. Un credincios adevărat poate părăsi părtășia cu Dumnezeu și se poate îndepărta de Domnul, dar nu se va lepăda de credință. Lepădarea de credință înseamnă să te lepezi de Domnul sub presiunea persecuției; lepădarea de credință înseamnă abandonarea de bună voie a credinței.

Lepădarea de credință este foarte gravă, deoarece odată ce o persoană a căzut, nu mai există nicio speranță că se va întoarce și se va pocăi. Sfânta Scriptură spune că este „imposibil” ca o astfel de persoană să fie „reînnoită spre pocăință” (Evrei 6.4-6). De aceea toți acești oameni sunt condamnați, chiar dacă mai sunt încă în viață în lume! Iuda Iscarioteanul este un exemplu în acest sens; el a fost un ucenic al Domnului, dar nu a fost niciodată născut din Dumnezeu (Ioan 6.70). Petru s-a întors la Domnul, dar nu și Iuda. Următoarele pasaje se referă la decăzuți: Matei 7.21-23; 12.43-45; 13.5-7,20-22; Marcu 3.28-30; Ioan 15.2,6; Faptele apostolilor 1.25; Romani 11.22; 1 Corinteni 9.27; 10.12; Evrei 2.1-4; 3.7-15; 6.4-6; 10.26-31; 12.12-29; 2 Petru 2.20,21; Iuda 4-16; Apocalipsa 8.8-12.

Mulți creștini nu știu care este diferența dintre *eșec* și *lepădarea de credință*. Pentru că le confundă pe cele două, ei sunt ademiniți la concluzii greșite - de exemplu, că credincioșii și-ar putea pierde mântuirea veșnică a sufletelor lor, ceea ce nu este adevărat. De aceea, este important să înțelegem diferența.

Semințele apostaziei au fost semănate foarte devreme în istoria Bisericii (Iuda 4). Lepădarea de credință va atinge apogeul atunci când masa creștinilor va abandona mărturisirea creștină și va urma pe omul păcatului și se va închina chipului fiarei (2 Tesaloniceni 2.3,4; Apocalipsa 13.11-18). Niciodată în istoria mărturiei creștine cuvintele lui Iuda nu au fost mai adevărate decât în vremurile pe care le trăim astăzi.

¹ J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, Loizeaux, vol. 5, pag. 547. Compară cu J.N. Darby, *Betrachtung über Judas (Synopsis)*, pe www.bibelkommentare.de.

Salutul

Versetul 1

Iuda 1: Iuda, rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov, către cei chemați, preaiubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați în Isus Hristos:

Iuda se prezintă ca fiind „rob al lui Isus Hristos și frate al lui Iacov”. Nici el și nici fratele său nu făceau parte din grupul de apostoli care L-au urmat pe Domnul în zilele slujirii Sale pământești. Ei erau frați vitregi ai Domnului (Matei 13.55), dar în acel moment erau necredincioși (Marcu 3.21; Ioan 7.5). Iacov s-a convertit atunci când Domnul a înviat din morți (1 Corinteni 15.7), iar Iuda s-a convertit și el, probabil în această perioadă. Când Domnul S-a arătat pentru ultima dată după învierea Sa, toți frații Săi deveniseră credincioși și așteptau venirea Duhului Sfânt împreună cu credincioșii din camera de sus din Ierusalim (Faptele apostolilor 1.14).

„Iacov”, la care se referă Iuda aici, nu este Iacov, fiul lui Zebedei (Matei 4.21); acesta a fost ucis de Irod la începutul istoriei Bisericii (Faptele apostolilor 12.1,2). Nu era nici fiul lui Alfeu (Matei 10.3), care a mai fost numit și Iacov cel mic (Marcu 15.40). Acest Iacov a devenit un lider al bisericii din Ierusalim (Faptele apostolilor 12.17; 15.13; 21.18; Galateni 1.19). „Iuda” nu este acel Iuda pe care Domnul l-a trimis împreună cu Iuda Iscarioteanul (Luca 6.16). Nici Iuda și nici Iacov nu erau apostoli.² Ne-am putea întreba de ce Iuda nu se prezintă ca frate al Domnului. Ei bine, el se abține să facă acest lucru pentru că acționează conform principiului creștin: „Astfel încât noi, de acum, nu cunoaștem pe nimeni potrivit cărnii; și chiar dacă L-am cunoscut pe Hristos potrivit cărnii, totuși acum nu-L mai cunoaștem astfel.” (2 Corinteni 5.16). Pe lângă aceasta, dacă s-ar fi prezentat ca frate al Domnului ar fi putut da impresia că este arogant și că urmărește onoarea pentru sine.

Iuda le scrie „celor chemați” - celor care sunt chemați prin Evanghelie și sunt mântuiți. Ei sunt o rămășiță de credincioși adevărați în mijlocul masei celor care doar pretind că sunt credincioși. El îi consideră, pe de o parte, ca fiind cei „preaiubiți în Dumnezeu Tatăl” și, pe de altă parte, ca fiind cei „păstrați în Isus Hristos”. Faptul că suntem iubiți și păstrați este un adevăr mângâietor, pe care ne putem sprijini în vremuri de apostazie. Adevărații credincioși sunt subiectele speciale ale dragostei lui Dumnezeu și, în ciuda apostaziei care face ravagii și ia amploare în creștinătate, toți vor fi păstrați până la sfârșit. Suntem veșnic în siguranță și, prin urmare, păstrați de Cel care ne-a chemat și ne-a mântuit. Epistola lui Iuda se încheie cu același gând fericit. Faptul că un credincios adevărat este păstrat nu înseamnă că el nu poate fi afectat de apostazie. Deși nu va cădea din credință, el poate fi afectat de curentul apostaziei și poate începe să abandoneze anumite principii și practici pe care le ținea cu tărie cândva. Singurul remediu pentru aceasta este să ne ținem aproape de Domnul (Deuteronomul 33.12).

² Vezi W. Kelly, *Lectures on the Epistle of Jude*, pag. 10-11.

Versetul 2

Iuda adaugă:

Iuda 2: Îndurare vouă și pace și dragoste să vă fie înmulțite!

Dumnezeu ne oferă îndurare pentru a ne ajuta să mergem mai departe în umblarea creștină. Așa că El ne poartă de grijă din belșug în acest ultim timp.

Trebuie să luptăm pentru credință

Versetul 3

Este pe inima lui Iuda să scrie despre mântuirea care este comună tuturor creștinilor. Dar Duhul Sfânt îl îndeamnă să-i îndemne pe credincioși să lupte pentru adevărul care este subminat de oamenii răi. El spune:

Iuda 3: Preaiubiților, dându-mi toată silința să vă scriu despre mântuirea noastră comună, am fost nevoit să vă scriu, îndemnându-vă să luptați pentru credința dată sfinților *odată pentru totdeauna*.

„Credința”, la care Iuda se referă aici, este revelația creștină a adevărului. Când cuvântul „credință” este folosit în Sfânta Scriptură fără articolul hotărât, el se referă de obicei la puterea interioară a încrederii în Dumnezeu (Efeseni 2.8 etc.). Dar atunci când cuvântul „credință” este folosit cu articolul hotărât, așa cum este aici în textul nostru, se referă la comoara prețioasă a adevărului, pe care Dumnezeu ne-a dat-o - suma cunoașterii creștine.

Îndemnul simplu, dar important al lui Iuda este următorul: trebuie să susținem adevărul fără compromisuri. Așa cum Șama a apărat câmpul de linte împotriva filistenilor (2 Samuel 23.11,12), așa și noi nu trebuie să cedăm nici măcar o iotă de adevăr dușmanului. Nu trebuie să renunțăm la el sau să-l vindem (Proverbele 23.23), ci să-l păstrăm, așa cum îl îndeamnă Pavel pe Timotei: „Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi” (2 Timotei 1.14).

Noi trebuie să „luptăm” pentru credință, mai întâi cunoscând adevărul și apoi umblând în el. Nu putem apăra adevărul dacă nu ne facem timp să îl cunoaștem. Unii au o mare dedicare din inimă pentru Hristos, ceea ce este exemplar, dar, din păcate, nu înțeleg bine adevărul. Așa că, în dorința lor de a fi credincioși, uneori se agață de o eroare din ignoranță și o apără cu curaj, crezând că este adevărul. Dar acest fel de energie călăuzită greșit nu face decât să sporească confuzia în mărturia creștină (compară cu Ioan 16.2). De aceea, ar trebui să fim sârguincioși să cunoaștem adevărul (1 Timotei 4.6; 2 Timotei 2.15) și să cerem har de la Dumnezeu pentru a umbla în adevăr (3 Ioan 3).

A lupta pentru adevăr nu înseamnă să discutăm și să ne certăm. Se poate face ceva corect într-un mod greșit. A avea dreptate cu privire la unele aspecte ale adevărului nu înseamnă că argumentele și dezbaterile sunt acceptabile. Pavel îl avertizează pe Timotei împotriva acestui lucru: „să nu faci luptă de cuvinte, care nu este de nici un folos” (2 Timotei 2.14). Așa cum am amintit deja, trebuie să păstrăm „prin Duhul Sfânt” lucrul bun încredințat (2 Timotei 1.14). Adică, trebuie să acționăm în Duhul și nu în carne, dacă vrem să rămânem credincioși

adevărului. *Una* este să te lupți, alta este să fii certăreț. „Un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți” (2 Timotei 2.24). Așadar, nu este suficient să apărăm adevărul, ci comportamentul nostru trebuie să fie o recomandare a adevărului pe care îl mărturisim (Filipeni 1.27).

Credința a fost dată credincioșilor „*o singură dată*”. Aceasta înseamnă că adevărul a fost dat *o dată* pentru totdeauna; transmiterea adevărului este completă. Prin urmare, nu mai există niciun alt adevăr care ar putea fi dezvăluit sau adăugat. Învățătorilor falși le place să pretindă că există mai mult adevăr care urmează să fie dezvăluit și că ceea ce au ei este un adevăr nou - dar această concepție eronată nu face decât să deschidă ușa pentru învățături false. Pe baza a ceea ce spune Iuda aici, atunci când cineva vine la noi cu ceva nou, trebuie să știm imediat că noua lui idee nu poate fi adevărul, pentru că deja ni s-a dat *tot* adevărul.

Să se observe: adevărul a fost „transmis”, nu a fost descoperit prin căutarea lui în Scripturile Vechiului Testament. Acest lucru se datorează faptului că revelația creștină a adevărului nu se află în Vechiul Testament. Ea a fost revelată apostolilor și profeților prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 2.10; Efeseni 3.5) și a fost comunicată „sfinților” prin puterea Duhului (1 Corinteni 2.10-13).

În afară de aceasta, întreaga cunoaștere creștină a fost transmisă „*sfinților*”. Ea nu a fost transmisă apostolilor, ci *prin* apostoli credincioșilor. Astfel, apostolii au fost doar niște canale; credincioșii sunt destinatarii adevărului. Termenul „sfinți” se referă la întreaga mulțime a creștinilor credincioși; el include atât frații, cât și surorile. Acest lucru arată: noi toți trebuie să păstrăm adevărul. Este responsabilitatea fiecărui credincios să cunoască adevărul, să umble în adevăr și să lupte pentru el. Unii au ideea că lupta pentru credință este rezervată învățătorilor, dar în realitate este un privilegiu și o responsabilitate a *tuturor* credincioșilor. Poate că o soră spune: „Las toate acestea în seama soțului meu și a fraților din adunare”. Dar această idee nu este susținută de Scriptură, deoarece, așa cum Iuda arată aici prin cuvântul „sfinți”, și surorile trebuie să păstreze adevărul. Ce era atât de exemplar la credincioșii din Bereea: printre ei erau multe femei onorabile care cercetau Sfânta Scriptură; nu numai bărbații făceau acest lucru (Faptele apostolilor 17.11,12). Lăsând apărarea credinței pe seama câtorva persoane „calificate” sau a unor învățători talentați, în realitate - așa cum o dovedește istoria Bisericii - se contribuie la pierderea adevărului. Romano-catolicismul a dus această idee la extrem: acesta învață că Sfânta Scriptură ar trebui să rămână în mâinile clerului și să fie închisă în mănăstiri. În acest fel, a luat Sfânta Scriptură (adevărul) din mâinile credincioșilor!

Un rău dublu

Versetul 4

Iuda continuă acum să explice de ce este atât de important să luptăm pentru credință: mulți înșelători se strecuraseră în mărturia creștină și corupeau poporul cu doctrinele și practicile lor rele. El spune:

Iuda 4: Pentru că s-au strecurat anumiți oameni, care de mult sunt scriși, dinainte, pentru această judecată, neevlavioși, schimbând harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.

Acești oameni neevlavioși cunoșteau adevărul din punct de vedere intelectual, dar căile lor nu erau în conformitate cu el. Ei se „strecuraseră” *neobservați* printre credincioși, mărturisind o credință exterioară; dar erau șarlatani. Simon vrăjitorul a fost primul mărturisitor fals care s-a strecurat, dar a fost demascat și respins de Petru și Ioan (Faptele apostolilor 8). Iuda vorbește despre oameni care s-au strecurat *neobservați*; ei au rămas printre credincioși și și-au făcut lucrarea lor rea.

În traducerea engleză King James se spune că ei au fost „predestinați la această condamnare”, dar textul ar trebui să sune astfel: „care au fost de mult timp înregistrați dinainte pentru această judecată”. Dumnezeu nu îi predestinează pe oameni la judecată; nimeni nu este predestinat la iad. Iuda spune aici: Dumnezeu știa dinainte cine sunt acești oameni și i-a făcut pe apostoli și profeți să îi avertizeze pe credincioși că acești oameni răi se vor ridica și să ne spună că sfârșitul lor va fi judecata. Așadar, din moment ce suntem avertizați că vor fi găsiți printre creștini, nu ar trebui să fim surprinși să îi vedem la lucru în creștinătate. Sămânța lor de neevlavie are un caracter dublu:

- desconsiderarea harului
- negarea drepturilor lui Hristos, Stăpânul lor.

„Schimbarea harului Dumnezeului nostru în destrăbălare”: acest lucru înseamnă a transforma adevărul libertății creștine într-o permisiune pentru carne (Galateni 5.13). Acești oameni răstălmăcesc adevărul libertății *față de păcat* (Romani 6.18) în libertatea *de a păcătui!*

H. Smith spune:

Marele principiu, prin care Dumnezeu îl izbăvește pe om de păcat și îl instruește să trăiască cu prudență, este folosit de acești oameni nelegiuți ca o oportunitate de a satisface carnea și de a satisface poftete. În același timp, acești oameni păstrează o bună mărturisire și continuă să se miște pe tărâm creștin.³

„Tăgăduindu-L pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos”: aceasta nu înseamnă neapărat negarea exterioară a Numelui Său, ci refuzul de a se supune practic autorității Sale - deși în același timp ei pretind că fac exact acest lucru! El este „Stăpânul” lor, pentru că i-a răscumpărat pe cruce (Matei 13.44; Evrei 2.9; 2 Petru 2.1), dar El nu este Domnul și Mântuitorul lor. Ei Îi refuză dreptul de a conduce peste ei, coborându-L în învățătura lor la același nivel cu ei înșiși. Astfel, doctrina lor Îl privează pe Domnul de Dumnezeirea Sa, de umanitatea Sa fără de păcat și de attributele Sale divine, făcându-L un om ca oricare altul (Psalmul 50.21). Consecința practică a ideilor lor eronate este că nu se supun autorității Sale.

³ H. Smith, *The Epistle of Jude*, pag. 5. *Der Judasbrief*, sursa: www.bibelkommentare.de.

Șase exemple din Vechiul Testament, care descriu răul care caracterizează apostazia de la creștinism (versetele 5-11).

Acești oameni neevlavioși, care s-au strecurat în mărturia creștină, sunt identificați în secțiunea următoare prin diferite pronume de persoana a treia: „aceștia”, „ei”, „lor”. Ei sunt în contrast cu adevărații credincioși cărora li se adresează Iuda în versetele 17-25. Pentru a-i caracteriza pe acești credincioși, Iuda folosește pronumele de persoana întâi și a doua: „voi”, „al vostru” și „al nostru”. Aceștia formează o rămășiță de credincioși adevărați în mijlocul masei de nelegiuți care doar în aparență mărturisesc că aparțin creștinismului.

În acest pasaj, Iuda descrie starea decăzută a mărturiei creștine folosind șase exemple din Vechiul Testament. De aceea începe cu: „Aș vrea dar să vă amintesc vouă, care ați cunoscut toate odată pentru totdeauna ...” (Iuda 5). Astfel, el presupune că ei sunt familiarizați cu scrierile Vechiului Testament.

1. Copiii lui Israel: necredință

Versetul 5

Iuda 5: Aș vrea dar să vă amintesc, vouă, care ați cunoscut toate odată pentru totdeauna, că Domnul, după ce a salvat pe popor din țara Egiptului, apoi i-a omorât pe cei care nu au crezut.

Orice apostazie începe cu necredința – nu se are o credință personală în Domnul Isus Hristos. Ca un exemplu în acest sens, Iuda îi arată pe necredincioșii din rândul copiilor lui Israel: „Domnul a izbăvit poporul din țara Egiptului, iar după aceea a nimicit pe necredincioși” (vezi Numeri 14.28-35; Deuteronomul 2.14; 1 Corinteni 10.5-10). Copiii lui Israel fuseseră „mântuiți” fizic de Domnul prin eliberarea lor exterioară de armata lui faraon la Marea Roșie (Exodul 14.30,31); dar această mântuire temporală nu însemna că ei erau născuți din Dumnezeu. Mulți nu au fost. Când au fost puși la încercare în pustiu, și-au dezvăluit necredința și, ca urmare, au fost „doborâți” de Dumnezeu (1 Corinteni 10.5). Poporul fusese botezat pentru Moise în mare (1 Corinteni 10.1,2) și se afla într-o relație de legământ cu Domnul (Evrei 9.19-21); prin aceasta se afla într-o poziție privilegiată. Dar acestea erau doar lucruri exterioare; ei aveau nevoie de o lucrare interioară de credință în sufletele lor care să însoțească aceste semne exterioare de favoare - dar asta le lipsea.

Aceasta este, mai presus de toate, ceea ce caracterizează creștinătatea de astăzi. Majoritatea creștinilor mărturisitori sunt botezați și/sau au făcut o mărturie de credință și se află astfel într-o poziție de apropiere exterioară față de Dumnezeu. Cu toate acestea, le lipsește credința personală, mântuitoare de suflet, în Domnul Isus Hristos (Faptele apostolilor 16.31; 20.21; Efeseni 2.8). La fel ca și copiii lui Israel, care au căzut sub judecata lui Dumnezeu în pustie, și ei își vor găsi sfârșitul sub judecata lui Dumnezeu.

2. Îngerii căzuți: răzvrătirea

Versetul 6

Necredința duce la răzvrătire; Iuda abordează acest aspect în continuare. Pentru a ilustra acest lucru, el se referă la îngerii care au păcătuit în timpul potopului:

Iuda 6: Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea inițială, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari;

Învățătorii Bibliei cred, în general, că și alte ființe angelice au căzut împreună cu satan, atunci când acesta a fost alungat din cer (Ezechiel 28), pentru că după aceea citim despre „diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41). Iuda 6 nu se referă la acest eveniment, ci la ceea ce s-a întâmplat în timpul potopului. Unii dintre acești îngeri căzuți s-au arătat nemulțumiți de statutul lor de îngeri și au coabitat cu fiicele oamenilor pentru a crea un fel de super rasă de oameni și îngeri (Geneza 6.1-4). Pentru că au fost nemulțumiți cu starea lor și s-au răzvrătit, au părăsit „locuința lor” din cer și s-au amestecat cu oamenii pentru a-și duce la îndeplinire planul lor rău. Dar, în timpul potopului, Dumnezeu i-a nimicit pe uriași și pe oamenii puternici care au luat naștere din aceste legături profane și i-a pus pe acești îngeri răi în „lanțuri veșnice sub întuneric”. Petru numește acest loc special de captivitate din abis „groapa cea mai adâncă” (2 Petru 2.4).

Unii se întreabă dacă în Iuda 6 se vorbește despre o a doua cădere a îngerilor. J.N. Darby a fost întrebat despre acest lucru în felul următor: „Au existat două căderi de ființe angelice în două momente diferite?”. El a răspuns:

Întrebarea dumneavoastră presupune că îngerii au căzut de două ori. Deși Scriptura nu vorbește despre acest lucru, este foarte posibil.⁴

Deci, pentru că se are grijă să nu se meargă dincolo de ceea ce este dezvăluit în Scriptură, se presupune în general că acest pasaj se referă la o rebeliune a unora dintre îngerii căzuți. Pentru că erau atât de diabolic de stricați, Dumnezeu i-a luat de pe pământ și i-a închis în abis. Ei vor fi aruncați în iazul de foc (iad) în ziua cea mare a judecății (Matei 25.41; Apocalipsa 20.10). Restul îngerilor căzuți sub satan sunt încă liberi și astăzi și practică răul. Ei vor fi aruncați în abis și întemnițați acolo la începutul Împărăției de o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3). După Împărăția de o mie de ani, diavolul și îngerii săi vor fi aruncați în iazul de foc în Ziua Judecății.

Iuda menționează această răzvrătire a îngerilor căzuți pentru a ne arăta atitudinea spirituală a oamenilor fără Dumnezeu, care se vor găsi în mărturia creștină în vremurile din urmă. Ei vor fi nemulțumiți de ordinea naturală a creației, pe care Dumnezeu a dat-o, și se vor răzvrăti împotriva ei. Acest spirit se manifestă astăzi în multe feluri: femeile dau învățatură în public în casa lui Dumnezeu (1 Timotei 2.12); ele își scot acoperământul de pe cap, care caracterizează rolurile bărbatului și femeii (1 Corinteni 11.2-16), și anume subordonarea soției față de soț în casă (Efeseni 5.22,23) etc. Acesta este spiritul care pătrunde în creștinismul de astăzi.

⁴ J.N. Darby, *Letters of J.N. Darby*, vol. 2, pag. 447.

3. Sodoma și Gomora: imoralitate

Versetul 7

Nemulțumirea și răzvrătirea împotriva ordinii naturale a creației lui Dumnezeu vor sfârși în cele din urmă în imoralitate. Iuda citează Sodoma și Gomora pentru a ilustra acest rău (Geneza 19):

Iuda 7: ... după cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, și umblând după altă carne, sunt puse înainte ca un exemplu, suferind chinul unui foc etern.

Iuda denumește homosexualitatea Sodomei prin cuvintele: „umblând după altă carne”. El o numește „altă” pentru că acest tip de unire profană este complet străină de ordinea morală a creației lui Dumnezeu. Ceea ce vrea să spună, este: creștinismul va fi caracterizat prin aceea că oamenii se dedau la acest fel de păcat, dar în același timp se declară creștini! Cât de incredibil de contradictoriu este să pui în legătură un astfel de păcat cu Numele sfânt al lui Hristos! Acest lucru nu înseamnă că toți vor practica imoralitatea. Dar ea va fi atât de răspândită în rândurile creștinilor în vremurile din urmă, încât oamenii o vor tolera și chiar o vor apăra. Astăzi, mulți slujitori ai bisericilor, chiar dacă nu practică personal imoralitatea, o permit în bisericile lor și chiar îi scuză pe cei care o practică - chiar și păcatul homosexualității!

Versetele 8-10

Iuda 8-10: Totuși, și acești visători întinează în același fel carnea și disprețuiesc stăpânirea și hulesc gloriile. Dar arhanghelul Mihail, când, împotrivindu-se diavolului, a discutat cu el despre trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva o învinuire de hulă, ci a spus: „Domnul să te mustre!” Dar aceștia hulesc tot ce nu cunosc; iar în tot ce înțeleg din fire, ca animalele fără rațiune, în aceste lucruri se strică.

„Acești visători întinează carnea {trupul}” prin practicile lor imorale. Acest păcat este descris de apostolul Pavel în Romani 1. Diferența dintre pasajul din Romani și cel din Iuda: Pavel vorbește despre *păgânii* din afara comunității creștine, în timp ce Iuda vorbește despre cei care se declară *creștini*. Acești oameni *spun* că sunt creștini!

De asemenea, ei „disprețuiesc stăpânirea [autoritatea]”. Din moment ce se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, ei se răzvrătesc în mod natural împotriva instituțiilor statului, care sunt instituite de Dumnezeu (Romani 13.1). Ei arată acest lucru prin aceea că „hulesc gloriile {pe demnitari}”. Nici măcar arhanghelul Mihail nu ar îndrăzni să facă acest lucru - chiar dacă ar fi vorba de dușmanul nostru, diavolul! Acest lucru arată: diavolul este într-adevăr căzut acum, dar înainte avea o demnitate înaltă printre îngeri și, înainte de a fi judecat în final de Dumnezeu, demnitatea lui trebuie să fie respectată. Chiar și un înger cu o demnitate îngerească atât de înaltă precum cea a arhanghelului Mihail a respectat-o. De aceea, nu a îndrăznit să îl mustre pe diavol, ci a lăsat pe Domnul să o facă, spunând: „Domnul să te mustre!”. Deși satan a căzut, el are încă o mare putere. Trebuie să-i respectăm puterea, dar nu trebuie să ne temem de ea. Dimpotrivă, ni se spune: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). Dar niciodată nu trebuie să îl „blasfemem”.

„Piatra” de poticnire în această situație era mormântul lui Moise. Probabil că satan a vrut să ridice acolo un sanctuar în memoria lui Moise și astfel să prindă poporul lui Israel în capcana idolatriei (compară cu 2 Împărați 18.4). De aceea, Dumnezeu a îngropat în secret trupul mort al lui Moise în „Valea Moabului” (Deuteronomul 34.5,6).⁵

Iuda adaugă: „iar în tot ce înțeleg din fire, ca animalele fără rațiune, în aceste lucruri se strică”. Prin „fire” se înțeleg instinctele animale. Acest lucru arată: acești oameni depravați din punct de vedere moral ar fi trebuit să știe mai bine observând regnul animal (Iov 12.7), deoarece animalele nu se înjosesc în acest fel. Cu toate acestea, acești oameni sfidează mărturia naturii și se strică. În concluzie, ei săvârșesc un rău dublu:

- În lucrurile *spirituale*, ei fac o „judecată blasfematoare” împotriva adevărului.
- În lucrurile *firești*, ei „se strică” cu practici imorale.

4. Cain: Religia fără sânge a faptelor

Versetul 11a

Iuda citează apoi exemplul lui Cain, pentru a arăta o altă caracteristică a creștinătății apostate - religia fără sânge:

Iuda 11a: Vai de ei! Pentru că au mers pe calea lui Cain ...

Calea lui Cain este aceea de a se apropia de Dumnezeu pe baza faptelor bune și nu pe baza jertfei (Geneza 4.3). Cain a căutat aprobarea lui Dumnezeu prin ceea ce a realizat prin munca mâinilor sale și, prin urmare, Dumnezeu i-a respins jertfa. Acest lucru arată în ce a degenerat o mare parte a creștinătății în ceea ce privește conceptul de bază al modului în care o persoană este considerată neprihănită în fața lui Dumnezeu: multe confesiuni creștine pun la îndoială și chiar resping ispășirea substitutivă făcută de Hristos. Lucrarea Sa desăvârșită de pe cruce, singura cale prin care o persoană poate experimenta mântuirea prin credință (Ioan 19.30), este înlocuită cu fapte bune, pe care cineva le face pentru a fi acceptat de Dumnezeu.

Moartea lui Hristos este denigrată, spunându-se că nu a fost altceva decât un model de smerenie. Ca urmare, oamenii sunt îndemnați să își iubească aproapele și să facă fapte bune pentru a fi acceptați de Dumnezeu. O astfel de evanghelie fără sânge este într-adevăr „o altă evanghelie”, care nu este de la Dumnezeu (2 Corinteni 11.4). Aceasta este calea lui Cain.

5. Balaam: comercializarea creștinismului

Versetul 11b

Iuda spune că acești oameni neevlavioși ...

⁵ Notă: „Arhanghel” este la singular; există *o singură* astfel de creatură. În mod similar, „diavol” este întotdeauna la singular în Sfânta Scriptură. Cu toate acestea, în versiunea engleză KJV se spune ocazional „diavoli” [plural], dar ar trebui tradus „demoni”. Există *un singur* diavol, dar sunt *mulți* demoni.

Iuda 11b: ... s-au dedat rătăcirii lui Balaam, ...

Ei căutau onoarea și gloria în sfera lucrurilor divine (Numeri 22-24). Apostolul Petru spune că „au urmat *calea* lui Balaam ... care iubea răsplata nedreptății” (2 Petru 2.15). Așadar, Balaam nu era doar egoist, ci și lacom, dispus să-și înjosească darul profetic pentru a obține bogăție, chiar dacă a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a părea altfel (Numeri 22.18). De asemenea, acești oameni vor învăța pe alții „*învățătura* lui Balaam”, care este de a ademini poporul lui Dumnezeu la asemănarea cu lumea (Apocalipsa 2.14).

Dacă punem aceste trei lucruri împreună, imaginea de ansamblu este cea a creștinismului lacom de bani și năzuind după glorie. Oameni lacomi încearcă să transforme creștinismul într-o afacere profitabilă și, în multe privințe, reușesc. Ei nu văd nimic greșit în a sluji la amvon în schimbul unui salariu, în a lua bani de la cei pierduți etc. Mulți predicatori se îmbogățesc inimaginabil. Apostolul Pavel condamnă acest lucru: „Noi nu stricăm ... Cuvântul lui Dumnezeu {sau: noi nu facem afaceri cu Cuvântul lui Dumnezeu} (2 Corinteni 2.17; nota de subsol). W.T.P. Wolston subliniază că multe biserici din creștinătate ar pieri fără bani și fără divertisment: fără divertisment și-ar pierde publicul larg, iar fără bani ar pierde mulți bărbați și femei de la amvon.

6. Core: rătăcire ecleziastică

Versetul 11c

Iuda dă un alt exemplu din Vechiul Testament pentru a ilustra un alt lucru care caracterizează creștinătatea: rătăcirea ecleziastică, și în special rătăcirea în legătură cu doctrina și practica Bisericii. Iuda demască acest lucru prin cuvintele:

Iuda 11c: ... au pierit în răzvrătirea lui Core.

Core și ceata lui (Numeri 16) voiau o poziție deasupra poporului. Dar acest lucru se cuvenea doar lui Moise și Aaron. Amândoi sunt o imagine dublă a lui Hristos, „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3.1). Core și oamenii lui nu erau mulțumiți de poziția pe care Dumnezeu le-o dăduse ca leviți, ci doreau o funcție proprie. Rebeliunea lor împotriva ordinii lui Dumnezeu sub Legea mozaică a stârnit nemulțumirea lui Dumnezeu și a dus la judecată.

În creștinătate s-au ridicat oameni în mod similar și au înființat funcția de preot. Această funcție în Biserică este o invenție pur omenească, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește despre ea. Aceasta îi conferă titularului acestei funcții (fie că este bărbat sau femeie) un loc special între Dumnezeu și poporul Său. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să existe o clasă de persoane care să prezideze o comunitate creștină. Realmente, un astfel de lucru este condamnat în Cuvântul Său (1 Petru 5.3). Acești oameni sunt aroganți și adesea denumesc turma lui Dumnezeu ca fiind propria lor turmă. Îngâmfați de un sentiment de importanță, ei trec cu vederea ordinea lui Dumnezeu referitoare la închinarea și slujirea creștină, așa cum este ea învățată în epistole, și introduc propria lor ordine creată de om. Ca urmare, sistemul clerical-laic se regăsește în grade diferite în majoritatea, dacă nu în toate confesiunile creștinătății.

Există, totuși, o diferență între Core și oamenii săi și omologii lor creștini: oamenii lui Core nu au ajuns până acolo încât să își asume o funcție; clerul din creștinătate, dimpotrivă, lucrează mai mult de o mie de ani pe locul lor creat de om.

Caracterul slujbei făcută de clerul apostat (versetele 12,13)

Versetele 12,13

Iuda 12,13: Aceștia sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună fără teamă, păstorindu-se pe ei înșiși: nori fără apă, purtați de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezlăcinați; valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinile lor, stele rătăcitoare cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate.

Noi nu spunem că fiecare bărbat și femeie care fac parte din cler sunt apostatați, pentru că cei mai mulți sunt credincioși adevărați. Dar mulți sunt mărturisitori fără viață. Iuda indică *cinci* exemple din natură pentru a descrie caracterul acestor clerici falși și al slujbei lor:

1. Pete {stânci ascunse}

În primul rând, Iuda spune: „Acestea sunt *pete {stânci ascunse}* la mesele voastre de dragoste, ospătând împreună fără teamă”. Aceste „pete” sau „stânci” sunt stânci aflate chiar sub suprafața apei. Dacă o corabie se lovește de ele, ea poate naufragia. Stâncile marcate pe harta de navigare nu sunt greu de ocolit, dar bancurile ascunse pot fi dezastruoase pentru corăbieri. Această primă metaforă arată că, deși falșii așa-ziși slujitori au fost hirotoniți de un corp religios și au un doctorat în teologie, ei îi duc pe mulți la „naufragiu” spiritual (1 Timotei 1.19,20). Iuda spune că ei „ospătează cu voi fără teamă”. Așadar, ei au câștigat încrederea majorității și sunt bineveniți în multe cercuri.

2. Nori

În al doilea rând, ei sunt ca niște „*nori fără apă, purtați de vânturi*”. Adică, promit râuri de binecuvântări, dar nu au nimic care să învieze sufletul. Ei sunt purtați de „vânturi”, adică slujirea lor este otrăvită de doctrinele false care plutesc în creștinătate (Efeseni 4.14).

3. Pomi tomnatici fără rod

În al treilea rând, ei sunt ca niște „*pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezlăcinați*”. În mod normal, toamna este perioada în care pomii dau roade, dar acești oameni nu au niciun rod. Iuda explică de ce: ei sunt „de două ori morți”. Aceasta se referă la faptul că ei sunt „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2.1,5) și, de asemenea, morți în apostazie (Apocalipsa 8.9-11). Toți acești pomi vor fi „dezlăcinați” și aruncați în focul judecății lui Dumnezeu (Matei 15.13).

4. Valuri înfuriate ale mării

În al patrulea rând, ei sunt „*valuri înfuriate ale mării*”. Aceasta vorbește despre neascultarea lor. Deoarece sufletul lor este libertin și nu recunoaște nicio lege, ei refuză să se lase călăuziți de Cuvântul lui Dumnezeu. Doctrina lor este în realitate „spumegarea propriilor lor rușini”. Ea este o blasfemie flagrantă și scuză păcatul în loc să învețe neprihănirea. Deși ei înșiși nu-și dau seama de spurcăciunile lor, totuși aceste lucruri sunt o rușine pentru ei (Filipeni 3.19).

5. Stele rătăcitoare

În al cincilea rând, ei sunt „*stele rătăcitoare*” cărora le este păstrată negura întunericului pentru eternitate”. De mii de ani, marinarii observă stelele pentru navigație. Stelele simbolizează conducătorii poporului lui Dumnezeu, care sunt responsabili de a da lumină spirituală și de a-i îndruma pe credincioși (Apocalipsa 1.20). Iuda îi numește pe acești falși slujitori „*stele rătăcitoare*”, deoarece o stea care își părăsește locul nu face decât să-i ducă în rătăcire pe cei care se lasă călăuziți de ea. Aceștia sunt conducători falși. Lumina lor falsă va fi în curând stinsă pentru totdeauna în „negura întunericului”.

Sfârșitul creștinismului sub judecata lui Dumnezeu (versetele 14-16).

Versetele 14.15

Iuda citează apoi profeția lui Enoh pentru a arăta: Domnul nu va permite ca această stricăciune, care este legată cu Numele Său (mărturia creștină), să continue la nesfârșit. Hristos va interveni în modul cel mai decisiv prin judecată. Așadar, mărturia creștină nu va vedea restaurarea, ci sfârșitul ei va fi judecata. Iuda spune:

Iuda 14,15: Și Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el cu privire la aceștia, spunând: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei neevlavioși dintre ei de toate lucrările lor de neevlavie, pe care le-au făcut fără evlavie, și de toate cuvintele aspre, pe care păcătoșii neevlavioși le-au vorbit împotriva Lui”.

Dacă am fi avut doar Vechiul Testament, nu am fi știut niciodată de această primă profeție, pentru că ea nu este menționată acolo (Geneza 5.21-23). Despre Enoh am putea ști doar următoarele: a fost un om care a umblat cu Dumnezeu, ceea ce I-a plăcut lui Dumnezeu, iar după aceea Enoh a fost luat în cer fără să vadă moartea (Evrei 11.5). Dar din Epistola lui Iuda aflăm că a fost și profet. Iuda se referă la el ca fiind „al șaptelea de la Adam”, pentru a-l deosebi de Enoh, neevlaviosul din familia lui Cain (Geneza 4.17,18).

Enoh a rostit această profeție acum vreo patru mii cinci sute de ani! Punctul central al profeției sale este venirea Domnului, arătarea Sa. Mulți alți profeți vorbesc, de asemenea, despre acest eveniment (Isaia 30.27,28; Zaharia 14.5; Matei 16.27; 24.27-30; 1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; 5.2; 2 Tesaloniceni 1.7-9; 2.8; 2 Timotei 4.1; Apocalipsa 1.7; 19.11-21). Ceea ce este atât de grav în contextul venirii lui Hristos pentru a judeca masa de apostatați din creștinătate: mărturia creștină este privilegiată prin faptul că i se încredințează cel mai înalt adevăr (adevărul tainei);

de aceea, cea mai mare judecată se va abate asupra celor care se îndepărtează de creștinism (Luca 12.46-48)!

Domnul ne învață că falșii mărturisitori, care vor fi încă în viață pe pământ la arătarea Sa, vor fi aruncați de vii în iazul de foc de către îngeri (Matei 13.37-42; 22.13; 24.37-41)! Ei *nu* vor fi uciși și, prin urmare, *nu* vor veni în fața marelui tron alb, care este o judecată asupra morților răi (Apocalipsa 20.11-15). Ei se vor confrunta cu Însuși Judecătorul, atunci când El va apărea și, prin urmare, nu au nevoie de o examinare suplimentară sau de dovezi ale răutății lor. Ochiul Său atotvăzător a văzut „faptele” lor nelegiuite și urechile Sale au auzit „cuvintele” lor rele. Nu numai că *adevărată Biserică* va fi răpită de pe pământ la răpire fără să vadă moartea. La arătarea lui Hristos, *biserica falsă* (adică cei care vor fi încă în viață atunci) va fi, de asemenea, luată de pe pământ fără să vadă moartea fizică. Dar cât de mare va fi diferența - ca diferența dintre cer și iad!

Iuda folosește aici cuvântul „dovedească” în legătură cu judecata acestor oameni neevlavioși. J.N. Darby spune că este un cuvânt greu de tradus (*elenko*) (Ioan 3.20; nota de subsol). În el se află ideea de a muștra prin demascarea vinovăției cuiva. W.E. Vine propune că are de-a face cu facerea de rușine a celor condamnați. Acesta va fi cazul în această judecată. Acești apostatați (în special conducătorii religioși) au spus în învățăturile lor teologice lucruri teribile și jignitoare despre Hristos Însuși și despre lucrarea Sa, dar în acea zi vor fi rușinați public și judecați într-un mod foarte umilitor: ei vor fi prinși de îngeri ca niște ticăloși și aruncați de vii în iad.

Versetul 16

Iuda 16: Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; și gura lor vorbește cuvinte umflate, admirând persoane pentru câștig.

Iuda îi demască pe acești oameni (în special pe conducători): ei sunt conduși de motive carnale și de egoism. Ei spun „cuvinte umflate” de lingușire pentru a mângâia orgoliul persoanelor bogate și înalte din punct de vedere social. Scopul lor: vor să obțină un „câștig” personal pentru ei înșiși. Așa se comportă oamenii din lume, dar totul se termină brusc când intervine Domnul la judecată.

Judecata creștinătății în trei etape

Strict vorbind, judecata creștinătății se va desfășura în trei etape:

1. La răpire

În primul rând, la răpire, Domnul va „vărsa” din gura Sa masa de așa-ziși creștini, lăsându-i pe pământ, distanțându-se astfel categoric de ei (Apocalipsa 3.16).

2. La mijlocul celei de-a șaptezecă săptămână a lui Daniel.

În al doilea rând, la mijlocul celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel, adică la aproximativ trei ani și jumătate după răpire, fiara, conducătorul confederației occidentale, va distruge marea prostituată (creștinătatea sub conducerea catolicismului) la începutul Necazului cel Mare (Daniel 9.27; 12.11; Matei 24.15-22), punând astfel capăt practicilor ei idolatre. Acest

lucru este făcut pentru a deschide calea pentru închinare adusă fiarei și a chipului ei de către toți oamenii din Occident (Apocalipsa 17.16,17). Majoritatea celor care se declară pur și simplu credincioși vor renunța la mărturisirea lor creștină goală și se vor închina fiarei, pe care omul păcatului (antihristul) o va promova (2 Tesaloniceni 2.3,4).

3. După necazul cel mare

În al treilea rând, după Necazul cel Mare, Domnul se va arăta din cer pentru a-i judeca pe apostazia care au renunțat la mărturisirea că fac parte din creștinism, aruncându-i în iazul de foc (Apocalipsa 3.3). Această fază finală este ceea ce a profetizat Enoh.

Sfaturi pentru rămășița de credincioși adevărați (versetele 17-23)

Când aflăm despre tot răul din mărturia creștină, ne întrebăm, probabil, ce să facem. Iuda prevede că această întrebare ne va preocupa, așa că, în ultimul pasaj, ne dă sfatul său evlavios: răspunsul nu este să renunțăm în disperare sau să ne retragem pentru a ne proteja de influențele rele ale apostaziei. Observă de asemenea: Iuda nu spune că ar trebui să încercăm să punem ordine în creștinătatea aflată în dezordine. Domnul nu a pus această „povară” asupra poporului Său (Matei 13.27-30; Apocalipsa 2.24). Mai degrabă, Iuda ne arată: trebuie să mergem înainte cu credință în harul pe care ni-l dă Dumnezeu și cu resursele pe care ni le-a dat, așteptând ca Domnul să vină și să ne ia acasă, în casa Tatălui din cer.

În această ultimă secțiune a epistolei, Iuda se adresează adevăraților credincioși din mijlocul maselor de mărturisitori fără viață, spunând: „Dar voi, preaiubiților ...”. El îi identifică cu pronumele de persoana întâi și a doua: „voi”, „vouă” și „nostru”.

„Amintiți-vă de cuvintele apostolilor”.

Versetele 17,18

Cuvintele sale pline de har și mângâiere sunt o adevărată încurajare pentru noi:

Iuda 17,18: Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase.

Mai întâi trebuie să ne amintim ce spun apostolii despre declinul mărturiei creștine. Apostolul Petru spune: „Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă către voi. ... ca să vă amintiți cuvintele vorbite mai înainte prin sfinții profeți și porunca Domnului și Mântuitorului, prin apostolii voștri; cunoscând întâi aceasta, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes” (2 Petru 3.1-3). Dumnezeu a prevăzut decăderea și i-a pus pe apostoli să-i avertizeze pe credincioși că mărturia creștină va pieri (Faptele apostolilor 20.29-31; 1 Timotei 4.1; 2 Timotei 3.1-9; 4.3,4; 2 Petru 2.1,2; 1 Ioan 2.18,19 etc.). Așa că prăbușirea sa nu ar trebui să ne surprindă. Am fost informați din timp, astfel încât, deși suntem întristați de acest lucru, nu disperăm. Domnul știe: nu am fi în stare să îndeplinim cu convingere îndemnul ulterioare, pe care le transmite Iuda, dacă am fi tulburați sau chiar disperați.

Sufletul trebuie mai întâi să ajungă la liniște și să fie netulburat, nesupărat - și tocmai acest lucru ni l-a oferit Domnul prin prezicerea decăderii mărturiei creștine. Este reconfortant să știm că El știe totul despre asta. De aceea, Iuda ne spune că vor apărea „batjocoritori”, care își vor bate joc de adevăr și că trebuie să fim pregătiți pentru aceasta (2 Petru 3.3,4).

J.N. Darby remarcă cu privire la acest tip de opoziție obraznică față de adevăr:

Ignoranța este în general încrezătoare pentru că este ignorantă.⁶

Așadar, ne putem aștepta la opoziție, dar nu ar trebui să fim consternați de ea. Batjocoritorii pot batjocori adevărul, îl pot ataca și pot încerca să îl submineze, dar asta nu schimbă adevărul.

Versetul 19

Iuda 19: Aceștia sunt cei care se despart, oameni firești, care nu au Duhul.

Acești batjocoritori sunt cauza multor secte și diviziuni, care s-au dezvoltat în creștinătate. W. Kelly remarcă:

Ei rup părtășia și formează ceva nou, care nu are aprobarea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta se numește erezie [sectarism] în Scriptură.⁷

Compară cu 2 Petru 2.1! Faptul că ei „nu au Duhul” arată clar că nu au fost niciodată mântuiți (Galateni 3.2; Efeseni 1.13).

„Zidiți-vă pe credința voastră preasfântă”

Versetul 20a

În continuare, Iuda vorbește despre necesitatea de a fi consolidați pe temelia fermă a adevărului:

Iuda 20a: Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă pe credința voastră preasfântă ...

„Credința preasfântă” este revelația creștină a adevărului. Ea a fost transmisă credincioșilor de către apostoli (Iuda 3) și se regăsește în cele douăzeci și una de epistole ale Noului Testament. Cu toate acestea, *una* este să ții adevărul în mâini și *alta* este să te bazezi pe el. Ne-am putea întreba: „Cum anume suntem zidiți pe credința prea sfântă?”. Apostolul Pavel răspunde la această întrebare spunând: „Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său {Sfintele Scripturi}, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți” (Faptele apostolilor 20.32). Deci, ne zidim pe credința noastră preasfântă prin cunoașterea temeinică a Cuvântului lui Dumnezeu (mai ales a epistolelor). Să facem acest lucru, așadar, cu

⁶ J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, Loizeaux, vol. 1, pag. 11. *Betrachtung über das erste Buch Mose (Synopsis)*, Prefață. Sursa: www.bibelkommentare.de.

⁷ W. Kelly, *Lectures on the Epistle of Jude*, pag. 142.

atenția cuvenită (1 Timotei 4.6,16; 2 Timotei 2.15), pentru a nu fi „purtați de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). Ce contrast față de ceea ce am văzut mai devreme în scrisoare: în timp ce învățătorii falși dăruie temelii credinței în inimile ascultătorilor lor, credincioșii adevărați trebuie să se edifice în credința preasfântă.

Observă că Iuda nu spune: „zidește credința”. Asta ar însemna că: adevărul nu este complet și, prin urmare, mai are nevoie de completări - dar acest lucru este absurd. Apostolul Pavel spune că, odată cu descoperirea tainei, adevărul este „întregit” (Coloseni 1.25-27). După ce Pavel a spus acest lucru, și alți scriitori au scris epistole, dar nu au adăugat nimic la adevărul tainei.

„Rugați-vă în Duhul Sfânt”

Versetul 20b

Noi ar trebui nu numai să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, ci și să ne rugăm cu discernământ. De aceea, Iuda adaugă:

Iuda 20b: ... rugându-vă prin Duhul Sfânt,

Aceste două lucruri aparțin absolut împreună – „ca mâna în mână” (compară cu Luca 10.39-11.13). Ambele trebuie să fie echilibrate. Acest lucru este important pentru că, dacă studiem Cuvântul lui Dumnezeu fără rugăciune, putem ajunge la legalism; iar rugăciunea fără studiul Cuvântului poate duce la fanatism. Când ne rugăm „prin” Duhul, rugăciunea noastră este în acord cu gândurile Duhului Sfânt. Pentru că noi cunoaștem adevărul și avem părtășie personală cu Domnul.

Observă: Iuda spune că se roagă *prin* Duhul, nu că se roagă *pentru* venirea Duhului. Nu mai există nici o altă Cincizecime și nici un alt botez cu Duhul Sfânt. Prin urmare, nu trebuie să sperăm că mărturia publică a Bisericii va fi restaurată. Duhul lui Dumnezeu a venit și, întrucât El locuiește acum în Biserica de pe pământ, noi trebuie să umblăm în Duhul (Galateni 5.16) și să ne rugăm în Duhul (Efeseni 6.18).

„Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu”

Versetul 21a

Iuda ajunge la un alt lucru, pe care ar trebui să-l facem având în vedere apostazia: trebuie să ne bucurăm de dragostea lui Dumnezeu și s-o savurăm. El nu spune: „Continuați să-L iubiți pe Dumnezeu”. Și nici nu spune: „Considerați că Dumnezeu vă iubește în continuare”. Ci mai degrabă spune:

Iuda 21a: ... păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu ...

El nu vorbește despre dragostea *noastră* pentru Dumnezeu, ci despre *dragostea lui Dumnezeu* pentru noi! Este așa cum soarele strălucește pe drum: o parte a drumului poate fi în umbră, iar cealaltă la soare. Pe ce parte mergem? Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Săi în mod egal, dar

nu toți savurează dragostea Sa în aceeași măsură. Ne „păstrăm” noi în soarele dragostei Sale, judecându-ne pe noi înșine și menținând părtașia cu El.

„Așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos”

Versetul 21b

În continuare, Iuda vorbește despre așteptarea venirii Domnului (răpirea):

Iuda 21b: ... așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață eternă.

Astăzi, în aceste zile din urmă, avem tendința de a fi preocupați cu declinul creștinătății și al lumii, dar nu aceasta trebuie să fie preocuparea noastră principală. Să ne amintim că cei care se gândesc la eșecuri devin eșecuri! Arca lui Noe avea o fereastră „deasupra”, de unde el și familia sa puteau privi (Geneza 6.16). Asta înseamnă: privirea lor era îndreptată spre cer! Fereastra nu se afla pe partea laterală a corabiei. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut fi preocupați de scena morții din jurul lor, iar acest lucru ar fi fost descurajant.

Acest verset din Iuda este singurul loc din Sfânta Scriptură în care venirea Domnului este numită „îndurare”. Dorința noastră de a fi scoși din această lume stricată nu este cel mai mare motiv pentru a tânji după venirea Domnului, dar ce îndurare va fi venirea Lui! „Viața eternă” este văzută aici ca ceva ce vine la sfârșitul călătoriei noastre, când suntem glorificați și ne aflăm în sfera în care aparținem. Acolo, părtașia cu Tatăl și cu Fiul va fi bucuria noastră netulburată.

„Să fii preocupat în slujire”

Versetele 22,23

În cele din urmă, trebuie să fim preocupați în slujirea activă pentru Domnul, ajutându-i pe cei care sunt rătăciți și încurcați în rătăcirile creștinătății. Iuda spune:

Iuda 22,23: Și de unii aveți milă, făcând o deosebire; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămașa pătată de carne.

Așadar, este nevoie de discernământ pentru a ajuta oamenii, pentru că nu toate cazurile sunt la fel. În vremuri de abatere de la adevăr, trebuie să facem distincția între *conducători* și *conduși*. Unii sunt învățători cu voință puternică și încăpățânați, alții sunt doar adepți, care s-au poticnit din cauza unor învățători falși (Romani 16.17,18). Observă, de asemenea, că există o ordine morală în acest pasaj:

1. Iuda vorbește mai întâi despre faptul că suntem zidiți pe credința preasfântă, că ne rugăm în Duhul Sfânt și că ne bucurăm de dragostea lui Dumnezeu prin părtașie și că avem înaintea noastră venirea iminentă a Domnului.
2. Abia apoi ne încurajează să îi ajutăm pe alții. Eficacitatea noastră în slujirea Domnului este mult diminuată dacă lucrurile menționate la punctul 1 nu sunt prezente în viața noastră.

Trei clase de persoane – este necesară diferențierea

1. Prima clasă de oameni sunt conducătorii, care sunt prinși în învățăturile lor rele. Nu trebuie să încercăm să-i salvăm, pentru că ei au căzut și nu pot fi reînnoiți și readuși la pocăință (Evrei 6.4-6). Dimpotrivă, trebuie „să-i muștrăm {să le dovedim}” cu adevărul.⁸ Este clar că acești oameni nu vor adevărul; ei vor să se certe cu privire la el. Cuvântul folosit în Iuda 9 în legătură cu cearta diavolului cu arhanghelul Mihail este același cuvânt folosit aici. Deci acești oameni, care se ceartă cu privire la adevăr, fac lucrarea stăpânului lor!
2. A doua categorie de oameni poate fi salvată prin „scoaterea lor din foc”. Aceștia nu sunt înșelătorii, ci cei care au fost înșelați de către înșelători. Ei au fost prinși din neatenție în învățături rele și trebuie să fie eliberați de aceste idei false. Din moment ce suntem zidiți pe credința preasfântă și instruiți în adevăr, ceea ce Iuda ne îndeamnă să facem, ar trebui să fim în măsură să îi scoatem pe acești oameni din aceste învățături false, dacă nu persistă în ele de bunăvoie. Observă: ni se spune să îi „*smulgem*” din confuzia spirituală și din dezordinea în care se află, nu să îi „*împingem*” afară. A împinge înseamnă să intrăm în șanț cu ei; dar dacă facem asta, noi înșine putem fi implicați în rău. Nu, noi trebuie să rămânem separați de stricăciune, să rămânem pe un teren solid și să-i scoatem afară. Mântuirea despre care vorbește Iuda aici nu este mântuirea veșnică a sufletului; aceasta poate fi făcută doar de Domnul, dacă credem în lucrarea Sa de pe cruce. Este o salvare practică din ereziile creștinătății (1 Timotei 4.16).
3. A treia clasă sunt cei despre care Iuda spune: „iar pe *alții* salvați-i”. Aceștia sunt oameni care sunt atât de depravați din punct de vedere moral și spiritual încât trebuie să fim deosebit de atenți atunci când le întindem mâna, pentru a nu fi mânjiți de circumstanțele în care îi găsim. De aceea Iuda adaugă: „urând chiar cămașa pătată de carne”. O „cămașă” este ceva care înconjoară pe cineva atunci când îl poartă. În Scriptură este adesea folosit la figurat, pentru a se referi la circumstanțele în care trăiește cineva (Leviticul 13.47-59; Marcu 10.50 etc.). Trebuie să urâm „cămașa” lui, pentru că împrejurările în care se află murdăresc. Așadar, trebuie să iubim persoana, dar să-i urâm păcatele - și această ură trebuie menținută mereu. Din moment ce suntem conștienți de situațiile murdare în care se află acești oameni, trebuie să „lucrăm cu teamă” pentru a nu deveni noi înșine murdari prin această acțiune. Prin urmare, ar trebui să procedăm cu prudență. Nu este vorba de a tolera răul în care se află, ci de a fi conștienți de el și de a rămâne moralmente separați de el, în timp ce încercăm să îi eliberăm.

O cântare de laudă (versetele 24,25)

Versetele 24.25

În încheiere, Iuda îi încredințează pe credincioși Domnului, care poate să ne păzească de capcanele de pe cale. Iuda încheie cu un scurt imn de laudă:

Iuda 24,25: Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos,

⁸ Este același cuvânt ca în Iuda 15, care vorbește despre o persoană condamnată care este făcută de rușine, astfel încât vinovăția sa este dezvăluită tuturor.

Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.

Din moment ce Îl avem pe „Cel care poate” să ne păzească „fără poticnire”, nu există niciun motiv pentru care să nu ne putem trăi viața creștină fără eșecuri - chiar și în aceste vremuri pline de pericole din punct de vedere spiritual (2 Timotei 3.1)! Indiferent cât de întunecată și dificilă este ziua - harul Domnului este pe măsura acelei zile (Iacov 4.6). Dacă ne adresăm Lui pentru ajutor, El ne va salva de orice pericol de pe drum prin lucrarea Sa de Mare Preot (Evrei 7.25). Chiar dacă trăim în zile de declin general, El este capabil să ne prezinte „fără vină înaintea gloriei Sale, cu mare bucurie”. Acesta este un cuvânt cu adevărat încurajator!

Pentru că El este capabil să ne păzească, nu ne putem învinovăți decât pe noi înșine atunci când ne împiedicăm și eșuăm pe drum. „Căderea” este un termen folosit în mod obișnuit pentru a se referi la căderea de la credință (Luca 8.13; 2 Tesaloniceni 2.3; Evrei 6.6; Apocalipsa 8.10). Un credincios se poate poticni (Romani 14.21; 2 Corinteni 11.29; 2 Petru 1.10; 1 Ioan 2.10) sau „poate cădea din statornicia sa” (2 Petru 3.17), dar nu „cade”.

Ce contrast între corupătorii apostatați și adevărații credincioși ai lui Dumnezeu! Cei apostatați își vor găsi sfârșitul în judecată; pe de altă parte, adevărații credincioși își vor găsi sfârșitul în a fi „înfațișați cu bucurie înaintea gloriei Sale” (Iuda 24)! Nu este surprinzător faptul că Iuda își încheie scrisoarea cu un imn de laudă la adresa Celui care este vrednic de el